

Jij ruikt naar God

wanneer het je
gegeven is
de ziel van iemand
te kunnen ruiken
met het reukorgaan
van je ziel

kan het je
overkomen
de geur van
heiligheid
van iemand
gewaar te worden

De geur van de aarde
is de dauw van-de liefde

De geur van het leven
is de geur van God

Illustraties: Margot Homan

Geur

De geur van de natuur
zoeken, toelaten, benutten
is geen cultuur maar natuur.

Zo zeer is geur natuur en
natuur geur dat dit is
de sfeer van het zijn.

Wie aan geur voorbijgaat,
ruikt de essence niet,
het eigene der dingen.

Heel de geslachtelijke
verscheidenheid zoekt
en vindt elkaar op geur.

Dit geldt voor dieren,
bijen vlinders en insecten,
ook voor mensen.

Nu is de geur niet alleen
het eigene maar ook wat
het eigene omgeeft.

Wie naar de natuur ruikt,
ruikt naar God want
de natuur ruikt naar God.

Zo weten we hoe God ruikt.
God ruikt naar viooltjes,
rozen dennen en zeewier.

Maar ook naar een ziekenkamer,
naar een zieke, stervende,
naar doodslucht en verdriet.

Als ik zeg 'Jij ruikt naar Gód'
betekent dat, dat ik weet
'hoe God ruikt'.

Het is mensen gegeven
elkaars ziel te ruiken,
elkaars wezen waar te nemen.

Soms bespeur je in
een ander mens een
geur van heiligheid.

Geur wil aangetrokken
worden, is aantrekkelijk
om samen te trekken ineen.

Daarom is het de mens
die vanuit de vroegste
oudheid wil 'geuren'.

Daarvoor omgeeft hij zich
met geur, besprenkelt en
balsemt zij zich met odeur.

Dit is dan niet onnatuurlijk,
dat is niet eens cultuur,
dat is puur natuur.

Wie zich dus niet omgeeft
met heerlijke natuurgeuren.
onttrekt zich aan de natuur.

Wie de geur van de natuur
als een kled om zijn lichaam
draagt is een natuurmens.

Geur mij

jij ruikt naar god
je huid ademt liefde uit
zachte schittering van licht
als een goddelijke bruid

scheppingsgeur stijgt op
uit het welwater van het leven
in het stroomgebied van de ziel
rijst in wellust opgeheven

de paradijsboom uit de aarde
en kiemt het goddelijke zaad
god geurt van eeuwigheid als
hij door de tuin van Eden gaat

als zon en rijpend koren
samenscholen in je schoot
speur ik je in de geur
van versgebakken brood

land van melk en honing
waar koeien in de bermen
bloemen voor je plukken en
bijenvolken rond je zwermen

jij bent het kruidig geuren
weerloos in je bronst
de zoete bedwelming
waarvan de aarde gonst

jij ruikt naar god
en al mijn zinnen
trillen in zijn komst
het hooglied gaat beginnen

water geurt als fondant
waar god zoet als een vrouw
smaakt en op haar lijkt
en ruikt naar jou

Liefde ben Je, roos in duizend kleuren
die in de harten van de mensen bloeit.
Je tederheid is als de geur van gras dat
trouw en geduldig aan je voeten groeit.

Het zoete geuren van je aanwezigheid
is als jasmijn langs onze levenswegen.
Onstuimig wild rank Je door ons bestaan
en speels omhels Je ons als blauwe regen.

Je bent kwetsbaar en eenvoudig, klein als
het driekleurig viooltje in het akkerland.
Je bent zo zinnelijk als het zeewier dat
wast tussen de schelpen aan het strand.

De witte waterlelies geuren van geboorte,
het zilvermeer weerspiegelt je gezicht.
Je bent het helder beekje van verlangen
en soms ben Je een zee van eeuwig licht.

De orchideeën vieren feest in regenwouden
waardoor je schoonheid oplicht in de nacht.
Je heiligheid verheft zich in de kruiden
bekertjes gezondheid in hun geheime kracht.

Je waarheid rijst op in geurige seringens,
de aarde draagt gerechtigheid in overvloed.
Langs de barnstenen muur waar theebloemen
bloeien kom Je mij geurend tegemoet.

Je juicht door het wuiven van de bomen,
zij zaaien zich uit als een bloemtapijt.
Je zuivert ons hart, verlicht onze zinnen
voor het geuren van de liefde bereid.

Geurende God

Jonge held
die dronken uit
je voortent treedt

Goudrivier
in het kabbelend stromen
schittert de zon

Vuurtoren
scheef oprijzend tussen
het helmgras van de duinen

Waterreus
spelend oerdier uit de
diepe kamers van de zee

Scheepje
dat met geheven vlag
de haven binnenvaart

Lindeboom
als zachte flosjes geur
neerwarrelen in het gras

Gierstveld
zoete duizeling
wanneer de aren rijpen

Zonnevogel
die zich omhoogzingt
langs ladders van lust

Hart van God
dat torenhoog geheven
schepping openbaart

Beeld van God
dat zwellustig
in aanbidding staat

Jij ruikt naar God

Jij ruikt naar God

Hartsgeheim
gesluisde schoonheid
in je raadsels

Bloeiende waterlelie
oprijzend uit de diepte
van je hart

Zonnig eilandje
in de stille oceaan
van liefde

Kleine waternimf
in het zoete wier
drinkend van de bron

Groeiende parel
die de tere welving
van je schelp versiert

Pioenroos
met het lachende hart
dansend in zilverdauw

Boterzachte bloem
smeltend van eigen vuur
in een uitspansel van geur

Broeds vogeltje
dat haar eitjes koestert
in een nestje gras

Stille bosgodin
wonend in een berghut
van wijfjesvarens

Gelijkenis van Godin
in de volle straling
van je ronde zonnen

Jij ruikt naar Godin

Jij ruikt naar Godin

Er geurt een lied

De oerbetekenis van alle geur is
dat de geslachten onweerstaanbaar
elkaar zullen aantrekken en vinden.

Wolken vlinders strijken neer op elkaar
als een uitwaaiering van geur en kleur.
Bloemen openen hun hart voor bestuiving.

Waterjuffers tandem door de lucht.
Vissen walsen paaiend om elkaar heen
in een gouden regen van bevruchting.

Vogels keren snuivend van hun trek
en ruiken elkaar uit een ander werelddeel.
En mussen paren twintig maal na elkaar.

Heel de schepping straalt van geluk
en juicht bij het gemeenschapvieren.
En de dieren worden menselijk en lief.

Als een vrouw de weg van een man kruist
in de helderheid van lelietjes van dalen
keert zijn lijf zich met haar mee.

En de geur van een man die zich door
rijpende gierstvelden een weg baant,
is voor een vrouw als zaad in de wind.

Zij ruiken in elkaars lichaamsgeur
het geheime wezen, de ziel van denken
en beminnen die zichzelf overleven wil.

De geur van God stroomt de schepping
binnen in golven voortplantingsenergie.
En Godin geurt als een eeuwige roos.

Geur is erotisch aroma, even mysterieus
en onbeschrijflijk als een orgasme,
als God zelf die er de bron van is.

Lentekoningin

Wat ruik je lekker
zo recht uit bad,
blank als een waterlelie
die opduikt uit het groen.

De diepe wateren komen
tot leven, levensgeesten
zingen zich omhoog naar het
licht van de opgaande zon.

Je teentjes dansen in
mijn hand de paso-doble.
Je haren slingeren zich
speels om mijn hoofd.

Op je heuvelrug bloesemt
het eerste lentelicht.
Het dalkruid groeit
welig in je schaduw.

Mijn kussen hangen
als een parelsnoer
om je hals, je borstjes
zwemmen in mijn mond.

Dans met mij op de golven,
ons bruidsbed is de zee.
Ginds aan de overzijde
ligt het zomerland.

Mijn geur

Pijnboom die je zware appels torst
met zaden van gerechtigheid en vrede,
rijpend onder een sluier van gebeden
terwijl zij drinken aan je moederborst,

je levensstroom is als een stille lach,
je stam staat sterk voor al mijn klagen.
Jij kent het zingen van de hoogtijdagen
maar ook het zeuren van een werkendag.

Wierookboom die naar eeuwig leven dorst,
je kruint omhoog naar blauwe sferen.
Geurende reus onder alle coniferen,
voor woudbewoners als een hemelvorst,

ik min de hars die van je takken wademt
en die zo weelderig mijn zinnen streelt.
Jij die met mij zon en schaduw deelt
bent de ziel die voor mijn lichaam ademt.